

«Знаряддя праці» сільського голови Босівки: від лопати до печатки

Світлана НЕМИЛОСТИВА,
Наталія ПАНЧЕНКО

34

Босівка – село на Черкащині, що за два десятки кілометрів від районного центру Лисянки. Відоме від початку XVII століття протестом селян-наймитів проти свавілля місцевих поміщиків, воно й досі зберегло свої особливі риси. Тут закони честі й справедливості – не пустий звук, завжди в пошані працюваність, що й допомогло його мешканцям пережити скрутні часи, не втратити надію на відродження, хоча у спадок від попередніх господарів не дісталось фактично нічого, крім родючої землі. Та й цього аж ніяк не мало.

Щоправда, в минулому залишилися вагомі надбання економічного розвитку: нині немає ферм із десятками тисяч худоби; переробних підприємств – пекарні, олійні, крупорушки; цегельного й асфальтного заводів. Слідом за розвалом економіки занепала й соціально-культурна сфера – медичні, освітні та просвітницькі установи...

Загалом, Босівка могла розділити долю тих українських сіл, від яких не залишилося навіть назв на мапі, якби мешканці не обрали головою сільської ради **Володимира ПАВЛИЧУКА**, сповненого молоді енергії та прагнення щось змінити на краще. З ним односельці пов'язали свої надії на позитивні зміни та не помилилися – життя в селі почало поступово налагоджуватися, соціальна інфраструктура – відновлюватися, сільгоспідпри-

ємства – набирати обертів. Родючі місцеві землі нині обробляють орендарі: найбільшу частку засіває Науково-виробнича фірма «Урожай», решту ділять між собою ще одне приватне підприємство та 8 фермерів. Давайте ближче познайомимося з паном Володимиром.

За освітою він інженер-будівельник і працює в Босівці восьмий рік. Переїхав із Києва, промінявши посаду в «Київміськбуді» і столичні квартирні проблеми на роботу в рідному селі. Тоді тут проводили газ, і виникла потреба створити кооператив для газифікації Босівки й сусідніх населених пунктів. Очолити кооператив «Босівкагаз» на зборах села й запропонували Володимирі.

– Скільки довелося повозитися з тим газогоном! – згадує сільський голова. – Не порахувати, скільки разів їздив до НАК «Нафтогаз»,

скільки обійшов кабінетів, бо підвідний газопровід фінансувався за рахунок держбюджету. Треба було зібрати цілу купу паперів. Відтоді чітко усвідомив, що насправді є бюрократія.

Хтось може й полишив би на півшляху цю «непідійомну» справу, а Володимир Павличук подолав-таки усі бюрократичні бар'єри, аби тільки в селі загорівся «блакитний вогник». Відтак заслужив довіру своїх односельців. Саме тоді на часі були вибори до місцевих рад. Володимир вирішив балотуватися на посаду сільського голови, бо попередник, як і секретар сільради, давно пішли на пенсію. За крісло сільського голови змагалися ще чотири кандидати.

– Жодної особливої агітації я тоді не проводив, – каже Володимир Павличук. – Просто виступив із невеликою промовою кандидата в сільські голови, розповів трохи про себе й про те, що планую зробити в разі перемоги на виборах. Зокрема пообіцяв поновити вуличне освітлення, розчищення доріг взимку, оприлюднення рішень сесій та виконкомів тощо. Коли вдалося виконати першу обіцянку, радів, мабуть, більше, ніж люди, для яких це було зроблено.

– Фізичної роботи я ніколи не боявся, дайте мені лопату – копати, – продовжує сільський голова. – Набагато складніше розгрібати бюрократичні завали. Скажімо, років зо два змарнував на оформлення дозволів на викиди шкідливих речовин від стаціонарних установок в атмосферу. Багато разів довелося їздити в обласний центр. Стільки ж часу витратив на переведення пасовищ, що

Біля клубу, капітально відремонтованого з допомогою фірми «Урожай», у всіх піднімається настрій

на території сільської ради, в комунальну власність, щоб громада могла ними користуватися.

Завдяки наполегливості Володимира в селі три роки тому на новорічні свята з'явився мобільний зв'язок. Попри те, що навколо Босівки розміщено чотири вишки мобільного зв'язку, користуватися ним місцеві мешканці не могли. Щоб подзвонити з мобільного, людям доводилося дертися на дерево чи бігти на якийсь пагорб, щоби зловити той горе-сигнал. Як інженер, Володимир Павличук розумів, що радіохвилі не можуть покривати Босівку, яка розташована в долині, й дискримінацію слід усунути. Щоб переконати в цьому адміністрацію мобільного оператора, сільський голова писав численні звернення, а ще неодноразово й сам оббивав пороги центрального офісу в Києві.

Також люди в селі тоді дуже хотіли подивитися Євро-2012. А вдома такої можливості не мали. Володимиріві врешті вдалося вплинути на керівництво компанії, і в село направили фахівця з вимірювальним пристроєм, який і зафіксував, що сигнал справді сюди не доходить.

— Тоді нам таки дали дозвіл на будівництво вишки, — підсумовує тодішні зусилля наш співрозмовник. — Але потрібно ще знайти землю для такого будівництва. Рішенням сесії сільської ради було виділено дві сотки в межах села, й ми в жовтні розпочали будівництво надшвидкими темпами. І вже 31 грудня о 22-й годині люди могли дзвонити по мобільному з власних домівок. Це був чи не найкращий подарунок, який отримували мешканці села на Новий рік.

Неодноразово Володимир Павличуку ставала в пригоді його кваліфікація інженера-будівельника. Він знає не лише, як правильно побудувати, а і як зробити це ефективно та ще й заощадити копійчину. Показовий приклад — сільський Будинок культури.

— Коли вперше на посаді сільського голови організував у Будинок культури проведення новорічних свят, довелося наймати людину зі своєю апаратурою, бо жодної тех-

З трактористом, депутатом Босівської сільради Василем Марценюком

ніки для проведення свята не було, — повертається до ще одного передвиборного зобов'язання Володимир. — Почав із того, що замінив завідувача клубу. Відразу взялися за ремонт, бо в приміщенні вже й дошки прогнили. Згодом для клубу придбали колонки, мікрофони, підсилювач — тобто все, що потрібно для організації свят. З «Урожаєм» уклали соціальну угоду, завдяки якій у Будинку культури встановили електроопалення. Це приладнані на стінах чотири енергоефективні обігрівачі. Їх достатньо, щоб повністю обігріти приміщення взимку. Треба відсвяткувати Новий рік — за два дні вмикаємо обігрівачі, й по залу можна в сорочці ходити. Завдяки такому диво-опаленню ми першими в районі проводимо збори села — 10 лютого збираємо людей у теплом клубі. І при цьому заощаджуємо на енергоресурсах, бо обігріваємо приміщення тільки в ті дні, коли воно нам потрібне. У такий же спосіб опалюємо бібліотеку.

Володимир Павличук ознайомив ще з одним прикладом заощадження енергії. Поруч із клубом у сільському дитячому садку вжито комплекс заходів для зменшення втрат тепла: зокрема, стіни утеплено п'ятисантиметровим шаром пінопласту, котел обладнано циркуляційним насосом, який дає змогу швидше прогріти приміщення, тощо.

За клопотанням сільського голови в Босівському ФАПі було відкрито палату денного стаціонару під опікою Товариства Червоного Хреста. Коли не вистачає коштів для соціальної допомоги односельцям, сільський голова витрачає на це власні гроші та сили. Щоб люди мали борошно, він сам возить зерно на млин, розважує та роздає сім'ям.

Попри свою зайнятість, із раннього ранку й допізна Володимир Павличук знаходить час і на заняття спортом. Щонеділі їздить у район грати у футбол і залучає до цього молодь. Завдяки таким людям Босівка вже не один рік посідає чільне місце як найспортивніше село в районі.

Враховуючи, що для успішного ведення сільських справ замало лише інженерної кваліфікації, Володимир Павличук закінчив Національну академію державного управління при Президентіві України.

— Можна взяти в руки печатку й ручку, підписувати папери й нібито виконувати функції сільського голови, — розмірковує Павличук. — Однак справжня робота сільського голови полягає не в цьому. Це не посада, а покликання. Це цілодобова справа, коли постійно думаєш, як щось заощадити, відновити, побудувати й змінити на краще.

Фото Миколи ШВЕЦЯ.

